

ærede Ordfører ønsker et Samarbejde og Samvirken, kunde han have benyttet en mildere Form for sin Tiltale til mig i Gaar. Men jeg skal som sagt ikke tage mig det videre nær, fordi jeg ved, at det ærede Medlem maaske dog ikke mener det saa slemt, som han siger. Det er maaske mere Ubehjælpssomhed, naar han bruger saadanne Vendinger som i Gaar.

Hvad er det da, der har stødt den ærede Ordfører? Det er den Bemærkning i den første Del af min Betænkning, at jeg for mit Vedkommende finder det parlamentarisk og finansielt uforsvarligt at gaa ind paa den Del af Forslaget, som vedrører Lønninger. Jeg skal nærmere begrunde min Stilling i saa Henseende. Der- som jeg havde kunnet finde det forsvarligt, vilde jeg selvfølgelig have stemt for Forslaget, men da jeg ikke kan finde det forsvarligt at gaa den her antydede Vej, gaar jeg mod den Del af Forslaget, som jeg parlamentarisk og finansielt finder uforsvarlig eller urigtig, eller hvad Udtryk man nu vil bruge. Jeg hører ikke til dem, der kunne bevæge sig i saa fine og diplomatiske Vendinger, som maaske den ærede Ordfører kan. Jeg plejer at sige min Mening rent ud, saaledes at enhver kan forstaa, hvad jeg mener, uden at gøre en hel Del af de kunstige Omskrivninger, hvorved man iklæder sin Mening en hel Del Fløjsord, som aldeles ikke i og for sig betyde noget. Jeg siger gerne min Mening kort og koncist, og det har jeg ogsaa gjort i Betænkningen.

Jeg har da spurgt mig selv: Er det da virkelig nødvendigt, nu da vi have en Forsvarskommission, at gaa til de her foreslaaede Lønningsforhøjelser? Den ærede Ordfører overraskede mig noget i Gaar; thi der fremkom fra ham en Udtalelse om, at hvis vi her i Tinget havde et Udvalg, der behandlede Forsvarssagen, saa burde man ikke forhandle særlige Love om samme Sag. Den ærede Ordfører sagde, at naar man har henvist en eller anden Sag til et Udvalg — det var Meningen —, saa bør man ikke ved særlige Love tage fat paa Spørgsmaal, der vedrøre denne Sag, forinden Udvalget har tilendebragt sit Arbejde. Men vi have jo netop et saadant Udvalg, ja, hvad der er mere end et almindeligt Udvalg, vi have Forsvarskommissionen, som er et Udtryk for alle Lovgivningsmagtens Faktorer, hvor Regeringen, hvor Landstinget, hvor Folketinget har sine Repræsentanter, og det er mit Standpunkt, at saa længe denne Kommission, der er nedsat med Enstem-

mighed fra alle Sider i Rigsdagen, ikke er færdig med sit Arbejde, bør man have saa megen Respekt for sine Afstemninger her i Salen, at man lader denne Kommission arbejde i Fred og Ro paa alt, hvad der vedrører Lønninger til faste Embedsmænd i vor Hær og Flaade, og afventer, hvorledes Kommissionen mener, dette Forhold skal endeligt ordnes. Jeg har jo set flere Kommissioner i den Tid, jeg har haft Sæde i Rigsdagen — jeg behøver blot at nævne Landbohøjskolekommissionen, Teaterkommissionen, Kommissionen om Statsbanedriftens Ordning, Toldkommissionen, Skattekommissionen, og i dette Øjeblik have vi jo en Kommission nedsat angaaende de private Jernbaner — men jeg har aldrig set tidligere, at man, naar man har nedsat en saadan Kommission, derefter har givet sig til at behandle Spørgsmaal, der stode i Forbindelse med den vedkommende Kommissions Arbejde, og jeg har endnu aldrig set, at man, naar man stod overfor en Reform af en eller anden Samfundsinstitution, da har begyndt med at reformere Lønningerne og derefter ventet med at reformere selve Institutionen. Det, synes jeg, er at vende alting paa Hovedet.

Hvad nu selve Spørgsmaalet om Løjtnanter angaar, saa er der anført som Forsvar for Nødvendigheden af uden at afvente Forsvarskommissionens Indstilling straks at gaa til at forhøje deres Lønninger, at der mangler 17, siger og skriver sytten, Premierløjtnanter. Hvad vil det sige? Der er, saa vidt mig bekendt, 400 Premierløjtnanter i den danske Hær; at der staaar 17 Pladser ledige, betyder, at c. 4 pCt. af Pladserne i dette Øjeblik ere ledige. Men der har jo været mange, mange flere vakante Pladser tidligere i Premierløjtnantsklassen; i Slutningen af 80'erne var der f. Eks. adskilligt flere ledige. Og hvad vil det saa sige, naar man ser ud over hele Hæren? Vi have 30 Batailloner, foruden Garden, og dertil komme de tekniske Vaaben, Rytteriet, Artilleriet og Ingeniørkorpset. At der alt i alt i hele den danske Hær er 17 vakante Premierløjtnantspladser, det betyder jo, at der ikke mangler en halv Løjtnant pr. Bataillon. Mere betyder det ikke. Og nu er Forholdet, som bekendt, det, at ved Fodfolket er Inddelingen den, at vi have 10 Regimenter, hvert med 3 Batailloner. Hvert Aar uddanner den ene af Bataillonerne Rekrutter — vel at mærke ikke hele Aaret, men kun det halve Aar —, og den anden Bataillon paatager sig Uddannelse af Befalingsmænd i Underofficersklassen.